

P. T.

V době mimořádně těžké posíláme Vám ARKANUM Ladislava Klímy, hrst myšlenek, jak vřely v jeho vulkanické duši poslední léta jeho života. Klímu objevil Otokar Březina, jenž o něm nejednou řekl, že lidé jako on rodí se jen za staletí. Prof. Chalupný napsal, že Klíma byl největší český myslitel od dob Chelčického. Právě-li Josef Kodíček, že dnešní doba jde mimo tento nejmocnější duchovní zjev tisíciletí, je povinností intelligence, tuto smutnou pravdu změnit. Neboť v L. Klímovi najdeme ku podivu tak mnohou myšlenku aktuální, obrácenu k dnešku.

Čteme-li Klímovy myšlenky. "jsme účastni nejodvážnějšího boje myslitelova, jako smrti unášení, oslnění, naplnění a povznesení pravým uregánem lidské vůle, útočící na paradoxní podstatu světa a poznání."

Pro znatele a ctitele díla L. Klímy bude tato knížka překvapením; pro ty pak, kdož setkávají se tuto po prvé s jeho

jménem, bude zajisté otevřením bran k novým poznáním. Těchto myšlenkových blesků, ozařujících fosforeskním svitem závratné hlubiny i výšiny lidské psychy, je dnes potřeba jako soli. Vždyť právě v soumravných dobách "pocítí aspoň jedinci potřebu duchovní svobody a budou tím upiatiěji usilovati o vyřešení vesmírných tajemství."

Knížka byla vydána jedině z důvodů ideových.

Vydavatelka  
/Helena Spilková/

L a d i s l a v   K l í m a

A R K A N U M

/ cogitata

sentence /

v Praze 1934

Motto: Neslyším skoro nikdy hudbu teď.

Ale až rozechřmím ji v sobě, bude  
kol mne stále a stále jen hrímat.

Deník 23. ledna 1927

19. dubna 1922

Slova jsou neocenitelná, protože při  
zvuku jejich vystupují bezděky - v poz-  
dějším věku téměř vždy neuvědoměně, ryzí,  
járé myšlenky dětství, se slovy neroz-  
lučně srostlé. Slova otevírají tajemnou  
říši prvních 5 let...Uměj si spojovat  
se slovy to, co v skutku v hloubi při  
nich spojuješ, uměj si to uvědomit, a  
jsi velký filosof -

Malý kráček dělí každého od jeho nej-  
vlastnějšího, jeho cíle; a on ho neudělá;  
chodí jako blázen stále kolem jednoho  
bodů, všeho kolem něho stokrát se dotkne,  
jen jeho ne; - ludibriosita, Bohové...

/Bohové jsou stejně fikcí, jako lidé; proč by neměli být fikcí menší, než bohové?/ Po smrti prášší se každý do hlavy; jaký to byl tak dlouho idiot!

21. dubna 1922

Krtek, nejnádhernejší zvíře: Symbol všeho pozemského.

Slušnému člověku jsou rozedrané šaty nejlepší rekomandací. Každá roztrhlina na kabátě mluví o utrpení, každé utrpení o duševním kroku výš.

Radost z utrpení je tajemství tohoto světa.

17. září 1922

1/ Sujety k Novellám-snům: Vytrysknutí náhle před člověkem ze země dítěte /nebo ženy atd./, které mu zemřely.

2/ Válení se náhle useknuté hlavy na stole před hoduující společností /nějakou dámou/.

Žasnout nad množstvím hvězd: zcela totéž jako nad množstvím prášků ve slunečním světelném pruhu - nebo nad mili-

ardami mikroskop. prášků v 1 kub. milim. vzduchu. - Vše relativní; člověk hovadem, že tato relat. nepřešla mu dosud in succum et sanguinem. - Může se Bůh dívat na mlhy hvězd jinak, než člověk na ony prášky? - Řekne se: on je jimi a ony jím /pantheismus/. - Ale to je největší zprznění pojmu Boha - může být proň svět jakožto prostor jen kouskem špíny za Jeho nehtem. Jako slušný chlap si této špíny nevšímá, tak slušný nevidí vůbec tento "vesmír", - on leží daleko za ním, pod ním, - "bohové o člověku nevědí" : Epikur, - Bůh neví o vesmíru. Boží vševědoucnost? Ale ta může znamenat jen nadhrdé přimhouření očí před ní - před Sebou samým.

O řeči rozhodovala ponejvíce lůza a arcilůza: profesori linguistiky. A vše nejlepšší v lidském duchu padá tomu za oběť. Ovšem: konvence je nutná. Ale kde konvence přestává, tam teprve začíná duch.

Teprve kde se zatají dech, začíná něco cenného.

Krkání mizí, když myšlení stane se velmi interessovaným.

20. října 1922

Mystika jest jen potencovaný realismus - je vrchol realismu jen.

11. ledna 1923

Vůle jest jen flagellantství; jen mávání bičem - ale to zastihuje jen heauton, mimo já nic není. Člověk buď spí nebo se mrská.

3. dubna 1923

Někdo spí: ergo se probudí; někdo bdí: ergo usne. Ale tato samozřejmost je lidstvu quasi neznámá. - Aspoň každý, kdo to i chápe, okamžitě to opustí i theoreticky, jakmile se na to přestal koncentrovat.

Má-li být "umělec" teď originální, musí být "perversní": toto země budoucnosti, vše ostatní opakováním, rozřeďováním, obarvováním minulosti.

9. dubna 1923

Hrůza je nejpoetičtější ze všech affektů; tím zcela ospravedlněna. Je positivum. Je to hrubý strach, oblekší se do spirituality.

Dosažení cíle cílů: absolutního světla, nehmotosti, Bytí Bohem, je ze všech věcí na světě to nejlehčí - a právě proto nejtěžší. Lehčí, než zapálení sirky. Ale právě tato paradoxnost způsobila, že nikdo se o to nepokusil. Dlužno si říkat: Ještě lehčí to musí být! Ještě prostší! Otázkou ovšem je, má-li lidský duch, na nošení břemen zvyklý, v něm svůj *raison d'être* našedší, schopnost k této extrémní lehkosti a prostotě...Snad je celá filosofie pouze touto otázkou...- Člověk - ovšem i ostatní animalia se svými "smysly": zevním světem - je sploditel mlhy. Hory mraků nevalil mezi sebe a věčné Slunce. Nikdy Slunce neviděl - světlejší skvrna mraků platila mu už za ně.- Ale nenechají se hory mraků zničit jediným fouknutím - dítěte? Ovšem nemyslím

na fakany: ti jsou v bestialitě a lidskosti více pohrobeni než dospělý. Míním tím starce osmdesátiletého. Jen z něho může vzejít Slunce. Jen z předlouhých zkušeností, poznání, utrpení může vzejít. Co tu může znamenat blbé embryo člověka - fakan?

Styk s dětmi kazí dospělé víc než co jiného. Zvláště dokud je módou viděti ve fakanu polobožstvo.

Každá věc má dvojí tvář: obvyklou: zaprášenou, a hrůznou: poetickou. Z každé puklice vytvoří sen strašidlo.

Budou budovány ne kláštery pro mnohé - /vyvrácení pojmu/ - pro jednotlivce! A vše se bude předstihovat, zahrnout je nutným i luxem, Celé nadlidstvo bude Maecenem. A toto snažení mělo by být propagováno už dnes.

19. prosince 1923

Cenění "dokonalosti" - pud k pohodlí. Chce se mít připraveno hezky všechno na tapetě...Ale vše velké je bouře, je chaos, je infernum, je strašlivé rodění,

se vším svinstvem rodění. - Goethe stal se jedním slovem - :Fuj! - Pojem dokonalost mohlo vymyslet jen nejnedokonalejší ze zvířat. -

Osud hází mně klacky pod nohy - jen a jen...Že nevydělávám? Miliony šakalů nevydělávají a mají se líp.

Jako v dramatu má - nebo většinou má všechno myšlenkovitě vyplývat z děje, tak v traktátové liter., na př. opovržením lidstvem. Podat fakta - praemisy - a konsekvence ať si vytáhne každý sám. Dovede-li to: jinak mu třeba pomoci - dát mu to po lopatě.

Není divu, že líně ležící nadával vždy tomu, kdo jej chtěl vzpřímit, že vyburcovaný ze sna nenávidí vyburcovatele. - Všeobecný zákon - a geniové o něm nevěděli. - Nadávali.

Vtipnost přestává v regionech Božích; o nich možno mluvit s espritem, jen pokud dotýká se to člověka.

Požáry nitra jsou nedostatky vůle. Co mne bude oddělovat ode všech lidí: naprostá vědomost všeho, všeho oproti

instinktivitě všech. - Nemůže se mně rozumět. - A nejvyšší "lidská" inteligence selhává tu. Třeba být monstrem. -

2. června 1924

"Umění" je druh vědy. Věda je zabývání se maličkostmi. Protiklad je Bůh.

Pravé jméno pro Boha? Zůstává: nihe-lens. Také Omne...- Lionardo: typ vědce - tak širokého, že umění stalo se u něho vědou. Jako filosof - jedině na čem zá-leží - hnus sám a nízkost. Horší ještě než Buonarrotti.

22. prosince 1923

Pravda leží mimo všechno lidské. Dál, dál ode všeho, čím jsem byl dosud!

Umění vzhledem k přehojnosti kritiky a vzrůstu autokratičnosti stalo se vědou. A vlastně je vše jen věda. Jde o to, je-li věda nízká nebo vysoká.

Člověk se musí naučit těšit se ze stárnutí jako teď z mládí. Dokud ne, bude novádo.

Člověk stane se nutně antisociálním.  
- Ovšem za myriady let.

Jsem - i v nejpodrobnějším, nejsvět-  
lejším - 20.000-letním po Kr.; a ne  
nejméně proto, že si to uvědomuju. To,  
nač v sobě člověk nejvíce nadává, je to,  
co umožňuje jeho existenci. Vyšší nadává  
nižšímu - jako si nadávají lidé. Přestat  
s nadávkami, - tento život by se rozsy-  
pal. V onom bude se nadávat ještě víc -  
ale jinak, hravě, souverainně.

13. července /1921 ?/

Čas se vůbec neztrácí. Život se nez-  
trácí. Bolest z "marného života", ze  
svého zdusení - jedna z nejopravdivěj-  
ších vyššího ducha - je nesmyslná -  
spočívá na víře, že smrtí je konec.  
Zdroj všech lidských hodnocení a nesmys-  
lů hledat v této blbé víře. Jako horrend-  
ní křesťanství objeví se zde nahý celý  
vlastní duch. Vnitřností ducha nejvyš-  
šího jsou nanejvýš špinavé a smrduté;  
jen tvář ducha oblévá plachý svit, jen  
z oka jeho line se silnější proud světla.

Ale aureola musí kol něho zasvítit, gloriola zazářit - a všechno tělo i s vnitřnostmi strávit a v světlo proměnit. - Nutno ovšem vždy věřit, že něco prospívá nebo škodí. Lež a hloupost předpokladem života; a jaká hloupost! Ale slunce vědomí: vše mi ve věčnosti prospívá - vše třeba chtít, může planout nad ní; plane-li, je výsledkem život jiného druhu - božský. Vše se pak změní. Svět objeví se zcela jiným, než jakým dosud se jevil. Tento nový život - resultanta nutného hodnocení a vědomí. Záře všeho co nejlépe anatomovat - odkrýt, dobýt.

### 23. července

Teprve kde absurdita Všeho stane se nade vše ohromná a ohyzdná, třeskne světlo věčné krásy a dobra.

### 25. července

Svět jako absolutní odpor: svět jako nejvyšší, nejstrašnější volnost - oslepující, nepojmenovatelné, věčně šíleně

kolísající Moře Záře, - spojení krásy a hrůzy v - Nejvyšší.

26. srpna

Každá myšlenka obsahuje v sobě svůj opak, logicky zde vyplývá: každá je tedy správná, vše je správné; jen krátkozrakost mluví o pravdě a lži, o dobru a špatnu; opak všeho je pravda; to znamená: vše je Zář nekonečna, uniformní Zář. Svět jako Zář. Protějšek panujícímho teď krátkozrakého, logického názoru na svět...Přehodnocení všech hodnot....  
/Konsekvence nesmírně důležité./

17. října

A vždycky je snad a jistě! možno osvobození rázem, osvobození sebe, osvobození světa, osvobození věků, osvobození na věky. Cítí se to, chce se to, co se chce, stane se, jen to se stane, co bylo chtěno. Jediná myšlenka, dobrá a silná dost, aby zažehla provždy celý duševní život. Snad nemusela by ani být přespříliš intenzivní - avšak

musela by mít jistý tajemný vliv na celou psychu. Snad nejprostší, schematická, stínová logika mohla by přivést k ní. Je snad toto nejvyšší nejvyššího lehčí, bližší, než myslit jen mohu; ne bližší - snad je ve mně, snad jsem jí, nevěda o tom; teprve uvědomění, že netřeba ji vůbec hledat, protože ji mám, je Dosažením. Odpovídalo by to ludibriónismu - kontradikci: "Zwar ist das Schwere leicht, doch ist das Leichte schwer." Nikdo dosud nepřekonal tuto tíhu lehkého - ale proč nemohlo by se to stát zítra? - dnes? Snad mám to již v ruce ve své velké Parole...Ale má dosavadní praxe je jen stínem, jen tušením pravé praxe, pravého osvobození...Jen při slově tomto pravou myšlenku si myslit, jen dostatečně jasnou, nic bleskového, a muselo by to už postačit, aby dominovala provždy v každém okamžiku ducha, aby nenastala někdy recidiva - vtrhnutí nízkosti nazpět. Ale v tom to vězí, že tuto pravou myšlenku při slově tom nemám; mám jen slovo - při něm ovšem správné tušení; obcházím

Jen, věřím, - ale přitom do jisté míry mám už to hlavní, a chvíle, kdy budu mít i všechno vedlejší k tomu, nemůže být příliš daleka.

## 20. Října

Každá věc má bez výjimky rub a líc; tak vše je zároveň život a smrt.

Pouhé opovržení místo pomsty je nejpekelnější, nejrafinovanější pomstou. Necítí se pouze rány, které dopadají na záda těla nebo ducha. Opovržení působí magicky - deprimuje; působí v budoucnosti hmatatelněji.

1. června 1926

Podě vším, i pod mými nejvyššími myšlenkami, svíjí se cosi... Ani já ne-našel jsem to "pravé". - Je to to pravé?... Jen res singularis, ale ta je prakticky tak důležitá! Najít ji! v tom je má budoucnost!... Ani nevím, ještě, která to je... Miliony věcí nerozluštěných; kam se podívám - zející rána. - Ale proto se "přijde na svět", aby se

udělelo něco, ne vše! Udělat vše - základní instinkt všech velkých lidí.

Hlavní myšlenka Všeho: jak jednat?

22. června 1926

Pro "tvořícího": jsi-li v proudu, tvá hlavní snaha veslovat proti němu; nejsi-li v něm - dostat se do něho. Střed je cílem.

"Knížnost" jest jen předbíhající se duch; samozřejmě u toho jen, kdo ducha má.

19. července 1926

Všeotroctví. Otázka: pokud jen člověk, pokud "zvíře", pokud "vesmír". Všechna mnohost - jen následek Servismu; opak jednočlenné Záře.

Absolutní negace "pozemského" jakožto otročiny. Pojem jsoucnost: jeho zdánlivá nepřemožitelnost svědčí, jak nesmírně hluboko sahá Všeotr. /V-o/, jak je s duchem přímo totožné. A jaká zásluha přesto - stanout nad ním! Otázka: kde je to, o co se opřít? Mohlo by se zdát,

Že vše je V-o, - že je to jediný princip světa, že i to, co se proti němu brání, jest jen jeho formou. Otázka sahá do naprosto nejzákladnějšího.

Okamžitě možno ode všeho vznést se vždy - k Bohu...

Sociálnost: už zcela otrockost, t.j. podléhání. Nezměrné jsou zde smrduté hlubiny....

Umění -? uznávání reality. Stejně věda. Volnost teprve v negaci všeho, odhození všeho, odervanosti od každé půdy, vyrvání svých kořenů.

21. července 1926

Co se udělalo ze Smrti? - toho nejkrásnějšího! Dokud nebude smrt považována, upřímně, za to nejkrásnější, zůstane lidstvo tím nejohyzdnějším.

Lev má souměrnou hlavu; člověk je hydrokefal.

22. července 1926

Pod základním Otroctvím klenou se malé volnostičky - ale šmahem. Někde to

proráží velmi silně i nahoru. Ale já nemám předchůdce. Jsi animal; a tím je vše řečeno; s úctou budeš vzhlížet ke tigru - a i On je něco tak ubohého -.

15. října 1924

Přesný člověk: zapisoval do svých script vždy důkladně den, měsíc i hodinu, kdy to napsal - ale když po letech se tím probíral, viděl, že zapomněl na rok.

Ideální lék: ten, který léčí pouhou svou sladkostí; snad je to žena.

Dnes dělí se lidstvo na obyčejného člověka a genia. Za nějakých pár mizerných stotisíciletí: v "genia" a Boha. -

Slovo jest také čin, praví skromně kdosi; v pravdě: slovo je největší čin. - Lidstvo plivalo důsledně na to nejvyšší, co má, na myšlenku. -

23. července 1926 V-o

Čtyry pojmy, ideály zkoumat z hlediska V-o: Život, Jsoucnost, Láska, Síla.

"Život" - jen jedna forma Pánaboha.  
Život: penitus něco mimo mne, nade mnou.  
Každé "mimo mne" redukovatelné na "nade mnou". Život je idolem: ale idol je pouze fikcí, - jediné realní, co tu zbuďte, je mé otroctví. "Žít" znamená cele: poddat se! Neboť každé plování proti proudu života je protismysl, - je nej povrchnější zdánlivostí. Ergo žít znamená úplně: plout po fatálním, prokletém Proudu, - na štěstí neexistujícím - znamená Fatalismus neboli kulmen otrockého ducha, pro nic a za nic se hrbícího; žít znamená unášen být. "Život" znamená typicky otrocký pojem; nemilosrdně pryč s ním z Filosofie Volnosti!

Láska. Typus: sexuální. Ta jakým otroctvím, jasno. Každá L., jakožto přilnutí, přissání se, přirostnutí, je eo ipso odvislostí! Je výplod penie, nuznosti, bornovanosti; a její idealisování - jen lesklým pláštěm činícím otrockou mrchu přijatelnou ještě nějak. Stupeň obdivu, velebení, doporučování Lásky je přesným

měřítkem stupně otrockého naturelu člověka. Láska jest eo ipso skloněním se před tím, co se miluje. Je naprosto nemyslitelná při Boží lhostejnosti; a při Egosolismu. Láska k Sobě je směšná kontradikce, stejně jako "příčina sebe". V lásce hledá v hloubi každý kotvu; k čemu té však Bohu, t.j. Volnosti? Láska je potřebností; ale ta je opak Absolutnosti - Boha. Láska otročí a zotročuje zároveň; jedno bez druhého je, jak se vzhledem k objektu, tak i subjektu, nemožno. Volnost vlastně - nevládne: i vládnutí je jen výplod penie, potřebnosti. Má dosavadní koncepce Absolutnosti byla patrně nedokonalá: není Bůh ovládnutí všeho, nýbrž ignorování, nevidění všeho; t.j. Září. - Hlásání Lásky zůstává nejčirějším Otroctvím, křikem tonoucích, zbabělým smířením se, - kondescendencí - s tímto ubožáckým světem plazení: tím nebezpečnějším a hanebnějším, čím trpytější; zde nutná nejostřeji kampaň proti!

Jscucnost. Tento pojem je do té míry

duší a principem Všeotroctví, že je s ním přímo totožný. Je naprostá inkompatibilita mezi tímto pojmem a Volností. Buď padá onen nebo tato! Zde jsem u základního problému filosofie vůbec! Zůstal zcela na povrchu ten, kdo se nezalomcuje při pohledu do této propasti...Zde velké Rozhodnutí - všeho. Lidstvo ji se strašnou zbabělostí obcházelo: odtud celá jeho myšlenková i ethická mizerie! Aut Volnost: a to je Optimismus! aut Jsoucnost: a to a to jen je Pessimismus! Kořeny Optimismu a Pes. leží neskonale hloub než filosofie dosud tušila. - Bolest, utrpení, inanita všeho atd. - jsou jen povrchovými fenomény této Propasti, jen její effectus... Odstranění jsoucnosti - nejodvážnější čin lidstva, zastíňující vše dosavadní stejně víc, než při zatmění luna slunce, vše, co vrhá stín na zemi!... Je to jediný "historický" čin! Vše ostatní jsou pouze lokální události, pouhé aktuality. Neboť teprve odstranění Jsoucnosti, t.j. Otroctví vůbec, znamená

Osvobození, t.j. štěstí, dobro, Dokonalost, Boží Vznešenost vůbec: jediného pravého Boha: Deum verum, Deum Vivum, - jímž samozřejmě může být pouze Já /t.j. jediná myslitelnost, život jediný/ a jímžto mohu být samozřejmě jen já; - nepochopeno vůbec /sr. Fichte/, že Já /das Ich/ je totožno s: já jsem byl včera u ševce...

Tvoření. Pojem sobě odporující /u lidí.../ Uděláno z Božího Tvoření /z ničeho - Jehova/ - lidsky červí, otrocké Tändeln, - pravý opak Tvoření. Skutečné tvoření, t.j. metafilosofické Zákonodárství, za Tvoření ten hmyz ani nepovažuje, - jen sestavování různých, už tady ležících kmenků, kusů bláta, kusů citů, "postřehů", "poznatků", nálad, barviček, skřeků hudebních instrumentů a myšlenek druhého a kolikátého řádu. Bůh podroben, především v "umění" /slovo výstižné/, ale i v jeho bratru v nízkosti: sušším, ošklivějším, ale poctivějším: ve "vědě", - podroben tu názvem tvoření - červu, absolutnímu-otroku - "Tvoření": pouhé

více méně ingeniosní kombinování daného - předpokládá subordinaci pod "skutečnost", zbožňování její - hrbení se pod ní, bez důvodu, není-li jím otrocký instinkt. Pravé tvoření: ex nihilo - bylo dosud lidstvu neznámo, začíná teprve mým Nihilismem, Umbrismem atd. Dosavadní: jen dobrovolně bezmezně podaný pasquil na Tvoření.

24. července 1926

Kultura: pod. jako pokrok. Kultura znamená prostě: odsviňáčení, odhnojení. Doznání, že je lidstvo prase, hroch, rhinoceros. - Kdo je vysoký, je "překultivován"; ne kultura: dekulturne jeho parole! "Ihr sehet hinauf, weil ihr euch nach der Erhebung sehet; ich hinab, weil ich erhoben bin..." Kultura: znamení hovadskosti: třeba vzdělávat něco absolutně nevzdělaného.

"Osvěta": Doznání, že jsem v úplné tmě. - Není i toto doznání si - zdánlivě ušlechtilé, jen otroctvím, či - zábleskem Volnosti?...

Pokrok. Idea tato je přiznáním se lidstva: jsem absolutní ničema. - Vznešený stav nezná pokroku: ten je věcí jen nejhlubšího bahna. Pokrok. Při této ideí předpokládá se naprosté zpátky. Pokrok v moderním smyslu znamená venkonce vyvážnutí z bahna. Pokrok je přiznáním se ke zbídačelosti; ale ta spočívá jen v Otrockosti. Co je otrockost? Slabost, hledající podporu jinde, kde mohla by ji najít v sobě. A to je tajemstvím tohoto světa, jenž je Absolutnem, mroucí strachy před Sebou. /Velká žena = velká malost./ Je podlezení, kde možno přeskočit. Je lenost, je poklesnutost, v opaku ke Vztyčenosti, peďání, ne létání, gravitace, ne aether, hmota /t.j. kletba ducha/, ne duch...Je snad jen - Únava? je snad jen sehnutím hlavy lady Milady /Dumas/ pod meč katův? Přiznání se je špatné a dobré zároveň; je první záblesk světla, zvěstujícího - tmu před sebou.

23. července 1926

Krása. - Není ani transcendentální krásy...

Hlavní je: dovést: stát nad Krásou.

Čemu říká lidstvo krásu? Příjemné svini - ženské především...

Síla. Co s tímto pojmem lidé spojovali, vše bylo nízkost. Vůbec člověk strhl vše Vznešené dolů do svého bahna. Síla stala se mu jen prostředkem, sílit svoji slabost, vznešenost - snížit ještě svou nízkost. Nezměrně velký "possimismus" je nutný in puncto humanitatis. Vše, co rumorevalo jako něco vysokého v lidstvu, - komicky, ludibristně, byla Franízka, odívající se v královská roucha. - Extra Egosolismum non est salus. Vůbec pravidlo pravidel: vidět ve všem lidském superlativ, ultrasuperlativ mizerného. Síla byla, metafysicky viděna, jen měch, rozdmýchávající slabost. - V křesťanství zvláště dobře viditelná vis ut ancilla imbecillitatis. Naprosto autonomní Síla je teprve u mne. Nic strašnějšího, než dosavadní

síla jako prostředek slabosti, Bůh jako prostředek červa k červovitosti.

25. července 1926

Jak heroismu, tak svatosti jádro je: sloužit. Ve slově sloužím je celé tajemství člověčenstva. Sloužit velké myšlence a chefovi je totéž. Nic charakterističtějšího pro člověka, než úsloví: sloužit myšlence: vidno, že člověk nedoveďe, při největší vůli, hledět na vše jinak než z hlediska služby, otroctví: de facto je věc: velká myšlenka, která je samozřejmě součástí Já, jde kupředu, bojuje, vítězí, drtí, vládne. Tak daleko jde esclavismus, že se popře příslušnost myšlenky k subjektu, že se z ní udělá paní extra me - jen aby bylo čemu sloužit. Raději pojít, než nesloužit: to jádro člověka.

"Svatost" znamená: sloužit mně neslychaně obětavým způsobem; sloužení Bohu - v poslední instanci zas jen sloužení mně. To konečně by mohlo znamenat opak sloužení, vůli k vládě, - kdyby v důs-

ledcích provozování toho vše vlastně - nesloužilo. Vládnout se v hloubi chce, - toť prapodstata všeho. Ale resultantou toho je v tomto světě - všeporoba. Zde tajemství ethiky. Prapodstata ethiky. Prapodstata se oslepila, zůstala ve tmě, ve tmu se přetvořila.

24. července 1926

Náboženství: Otroctví základním pojmem: bůh extra me - a stejně praxí: stádností, organisovaností. Zde - v obojím jeví se otroctví nejfrapantnější - snad vyjma jistá filosofémata.

Věda: rozkoš ukázat, kde všude je místo vědění otroctvím! Analýsa základních pojmů /gravitace, aether atd./. Nesmírně slibné!

8. dubna 1926

Všechno je dobré, co se děje duchaplně; co se děje s duchem; jenž je už dobro.

Řekni tři slova zbytečná - a nebudeš vůdcem tisíciletí. -

Kultura - jako vojenský řád: zamysli se v extasi na okamžik někam, - jsi pes, jsi degradován, jsi zastřelen.

Lidé milují se navzájem proto jen, že jsou compagnons des misères.

11. dubna 1926

Má - in cognitione - hlavní chyba: chytám ryby na obloze.

Moje domaina je metafysika, - psychologie už ne, tím méně sociologie. Poslední perhorekují i má střeva - v prvním Nietz. učinil víc, než bych mohl - i kdybych se zde úplně koncentroval - já učinit. Ale "metafysika" - zde jsem zcela já a nemám tu dokonce ani předchůdců. - Hlavní věcí je - ovšem při ozdravění - chci-li působit: každý okamžik tak jednat, aby vše lepší chtělo jednat pro vždy stejně tak...

13. dubna 1926

Cesta od člověka k nadčlověku vede přes zhovadilost.

Není stavění, je jen bourání - t.j. roztrhnutí řetězů.

5. května 1926

Jsou dva zcela různé druhy Síly, síla orální a síla sklizně, - lépe zrání sklizně. Jaké rozdíly! a jmenuje se to, - hrubě jako vždy, tímtéž jménem. První je dělání nemilého; druhé - létání pečených holubů do huby.

11. ledna 1927

Podmínka Velikosti: zdát se lidstvu špatným, ba i malým. Není pochybností, že se ovci zdá vlk nejen špatným, ale i malým; stejně jako se člověku zdá špatným a malým tiger, t.j. tak sokoro všecko na zeměkouli. -

Rozdíl mezi Židy a ostatními: u Židů je rozumová aktivita prodělána chromně více než u jiných; takže affekty jí jen velmi málo škodí. Aktivní i velký duch jiných národů může docílit v jistých bodech aktivity a rozumu - větších; ale v celku - ne! a v tom je superiority hebrejské rasy.

13. ledna 1927

Co je Velikost? Vrozená snaha a Vůle, vykřesat z ničeho všude Požáry.

Zdraví je totožno s odpočinkem: t.j. vskutku zdravou činností. Ostatní činnost je nezdravá, a hlubokému duchu de facto lenošením. Otrocký pecus směje se; ale to je vždy jeden z nezbytných předpokladů pravdy a vznešenosti. -

Věz vskutku, co chceš, a vykonáš vše, co chceš. Nevědění, co chceš, je zdrojem všeho slabého a špatného. Víme často, co chceme, ale v prostředcích k tomu - už to nevíme! Vše je otázka jasnosti. Jasnost myšlení a síla vůle jest jedno a totéž. -

22. ledna 1927

Podrýt fundamentální předsudky značí podrýt lidskou společnost. Vezmi jí jisté předsudky - a podlomíš ji tak, že nevstane už.

Lidstvo je téměř nezničitelné. Je se stanoviska předsudků může být s úspěchem atakováno; jako želva zimou. To jeho Achillova pata

Hlavní předsudek v kolosální neskromnosti. Ta je neodlučitelná od kolosální žebráckosti.

Jednotlivé předsudky: 1. Pokrok. Maltou touha dostat se z bídy ven. 2. Čest /občanská etd./: opak Cti. 3. Práce - zmetek činností. 4. "Velikost": je lidskou ubohostí. 5. Sláva. 6. Matka. 7. Láska. 8. Štěstí.

Spása kultury je ve trojím: 1. V poznání psychy aspoň jednoho zvířete.

2. V hovoru s obyvateli jiných hvězd.

3. Ve snu.

23. ledna 1927

Nejhlavnější otázkou je, při všem: Jak vyvolávat vždy intenzivní myšlenky, agresivní, aktivní, světelné?...

Necouvej ani okamžik, ale nauč se dříve, jak se to dělá! "Intenzivní myšlenky": znamená radost. Ta je vše. Naučit se zaněcovat toto světlo. Zde má budoucnost.

Neslyším skoro nikdy hudbu teď. Ale až rozechvěním ji v sobě, bude kol mne stále a stále jen hrát. -

25. ledna 1927

Kdo by byl pravým Spasitelem lids-  
tva? Kdo by je dovedl naučit vyvolávat,  
uměle, vždy, když toho třeba, intenzivní,  
světelné, radostné, vítězstvím prochnu-  
té myšlenky. - A to je mé hlavní thema,  
můj cíl.

Lehko dělat dobré v dobré náladě;  
ctnost nespočívá v tomto dělání, ale v  
praecedentích, které náladu přivodily.  
Nejzáslušnější je ve špatné náladě dě-  
lat dobré. T.j. ne pouze mrtvé tělo  
"činů" obstojných splácet /třeba při  
fysické práci, když bolí zub/, ale vy-  
volat i dobré myšlenky, t.j. vykouzlit  
jinou náladu! Více méně se to dělá  
všude, ale přístipkuje se jen. Velké  
Umění: nepřístipkovat zde pouze. Je to  
Umění budoucnosti, vyšší, než básnictví,  
malířství a hudba.

27. ledna 1927

Největší nepřítel aktivity je spaní.  
Protože jest aktivita na druhou mocnost.  
Poslušnost znamená, jednou provždy, něco

špatného, Notstand. I poslušnost sebe: důkaz, že není věc v proudu - - v pořádku. Až poteče vše zářně, jedním ohromným, slunečně svítivým proudem, zmizí pojmy poslouchání a rozkazování.

Kdo jiného pronásleduje, jest jím v hloubi dvakrát víc pronásledován...

29. ledna 1927

Vítězství musí být dokonalé; jedno znamená víc, než tisíc obyčejných, a jedno polodokonalé víc než sto obyčejných. Obyčejná vítězství jsou tak častá jako xřdechnutí. Bez nich netrvala by duše ani pět minut, jako bez vdechování ne. Velký Vítěz je něco jiného, co se vymyká každému zvyku. Byl jím, v nitru, Bonaparte; proto též - in externis.

1. února 1927

První podmínkou poznat přírodu jest utéci od ní - do výšky nad ní, jako nad blyskající oblaky. - Pod znamená tu úplné otrockví; nad - absolutní volnost.

2. února 1927

Tam útoč, kde nejvíc couváš. Sebe-  
přemožení duší

Síly.

Nalézti vždy uspokojení.

Jít ke konci.

Vítězný habitus - útočný.

3. února 1927

Všechno vždy jak se patří napadnout!  
V tom snad Ark.

Necouvat.

7. února 1927

Psaní je spaní nejaktivnějších, nej-  
souveránnějších duchů.

Aktivní stav - nutně svítící - tot' vše.

A ten dává má parole.

Moje Arcanum bude v budoucnosti vě-  
dou věd. -

Ne vědě zajímá vyšší duchy vlastně  
jen to v ní poetické. A jde to dále,  
než si myslí. -

8. února 1927

Aby se řekly ordinairní věci, bez trestu, které by filosof za živý svět nenapsal, k tomu je dobrá a neocenitelná beletrie. Belletrie a nejvyššího hlediska jest a zůstává celá ordinairností. S různými červy nesmí se zabývat Nejvznešenější.

9. února 1927

Co je obloha bez slunce, je duše, ve které právě nevládne, třeba v hloubi, jistá radostná myšlenka. V její přítomnosti spočívá aktivita.

Příčinou rozmachu přírodních a vůbec všech věd je hlavně, že zabývat se jimi je poměrně lehké. Neboť nejvnitřnější duch dnešního člověka je líný jako prese. Jen korrelátem této lenosti je zevní nadměrná, prašivá agilita.

4. února 1927

Co je největší nepřítelkou Vznešenosti? "Věda!" Věda je rozbořo-

vatelka všech zdravých instinktů. Amerika v exemple.

"Chtít nemožností" = /prakticky/  
dosahovat velkého. - - Chtít velké -  
dosahovat prostředního, atd.

Nepodlehá!

Lehčí věc, než si myslí. Nespat  
/udělal jsem ze spaní fetiš!/- ale  
bdít! "Bdění" - agresivita. - Vztyče-  
nost!

Je to prostě stav aktivity! A vše  
passivní pryč! "Intensita" může dělat  
chromné služby. Ale nic více, než  
"služby".

5. února 1927

Parole zní: Na vše drtivě útočit!  
V tom Ark. Jen dobře to myslit, jasně.  
Nedbat, na kterou část myšlenky a co  
právě na ní vždy zachytím. Je toho ne-  
konečnost. Vlastní prakse tak nějak  
vždy skvěle bude následovat. Je to stav  
povýšenosti, vítěznosti, radosti, po-  
sitivity; je to metastav. Je totžný s  
dobrem, světlem. Jednou z nejfatálněj-

ších, propastně nejludibrijnějších věcí je strach ze svého vítězství. V něm jedna z hlavních stránek děsivého Vše-tajemství. Zahlázení tohoto strachu před nejlepším, před nejprospěšnějším, před Cílem vůbec znamenalo by zavládnutí dokonalé Záře a štěstí. Člověk nanejvýš chce a nanejvýš nechce být nanejvýš šťastným.

Dobré literární dílo je špatné dílo lidské.

25. července 1926

Soucit: ale jen k lidem...Ale i já lehnu si beze skrupulí na trávník.

Dokud ze soucitu s lidmi nebude stejně mocný soucit se zvířaty, rostlinami, mineraliemi, slunci - a hlavně: s sebou samým - bezcenný je - jen ukazovadlo lidského otroctví.

Šílenství: je pouze pořádné zvracení "lidskosti", vyvrácením /vývratkem/, vyblitím jejím, uchýlením se do blahé říše Snů a Smrti. Lidstvo taxíruje je jako deserteurství. - Deserteurství

/Fried. Wilhelm I./ je vůbec pojem neobyčejně osvětlující lidstvo; stejně jako "krádež" - považovaná dříve za největší ze zločinů, větší, než vražda - trest smrti na ni častěji - něco grandiosního v tom a spolu něco nejnižšího...Šílenství - stejně jako Sen - a Smrt: poměr k nim - doklad bezměrné otrockosti: vše troje znamená útěk ze vězení! A to Otrok nedopustí...

"Pravda": superstitionellní představa Božstva, před níž třeba bezmezně ležet na břiše. "Pravda" byla by naprostým zničením Volnosti, Boha, ceny. Věčná pravda = věčná prasečina. - Pravda: bídný otrok, povýšený na krále. Všemohoucnost pravdy je všemohoucnost vlastní.

Socialnost neboli stádnost je vyměnění svobody za více méně domnělé zevní výhody. Vyvinuje se jí mozek, - ale čert vem "intelekt", kde to pod ním hnije, a intellekt a poznání jsou jen formy hnití. -

Nutný pochod v lidstvu: od sociality

k solitaritě. Ermitáž všech velkých i už ne zcela nízkých duchů praví to dostatečně.

28. července 1926

Každá slabost je podlehání, každé podlehání otroctví. Síla je Victoria Aeterna, je Vševolnost...

Umění síly: zdá se to možným, zdá se to lehkým. Mít je znamenalo by mít vše. Dosud jsem se o to ze základu nepokusil; o nic jsem se vskutku ze základu nepokusil! Bylo by hanba odejít takto ...Ale vskutku - hanba? Což, je-li nej-svádnější, nejvlastnější tohoto snu - bloudit? Proč vítězit? Předsudek, vynucený bičem bídného boje o život. Nic božského v tom. Otroctví zas a zas. Ale i toto je - Má setrvačnost, Mé otroctví. - Eh, obé je dobré a špatné. To nejvyšší: Bůh, jest jen stále práskání bičem do prázdna. Oč jde? O vysokou, permanentní, nadlidskou Sílu! Zdeří-li se mně to, je to největší z lidských vynálezů. Stále jako slunce...Skvrny

se mu odpustí. Goethe slova o Nap.:  
"Stále rozsvícen." - Nebyl-li tím G.,  
nebyl-li jsem tím já, co vadí, abych  
se tím nestal - a všechno v lidstvu,  
co nepatří mezi hovada?

Člověk se bojí a bojí a bojí...A pro  
nic a za nic. Vše iluze. A strach ze  
strachu je tajemstvím člověka. -

27. července 1926

Čím větší technický vynález, tím  
menšími dělá lidičky. Nutný termín pro  
člověka, člověky /na př. tento plurál  
je výborný/.

28. července 1926

Co je nejbezpečnější známkou nízkos-  
ti? Akuratessa v jednání.

Nevídel jsem dosud jediného lidského  
oka, které by nemělo výraz očí sprás-  
kaného psa.

1. srpna 1926

Jsem ve tmě, do níž padá jediný te-

nounký provázek světla; uplésti jej v lano! Vidět v lidech naprosto jen krtky.

Není podmínkou - - - zapomenout na síli, na vůli?...Nepovstalo vše nejvyšší v člověka mimo sílu, mimo vůli? Není obé jen klopota?

Sen: Jeho svůdnost ne v jeho obsahu, ale v jeho atmosféře. Obsah jeho obyčejně nejničotnější; provedení ultrageniální.

Spaní mstí se svým nepřátelům, strašnými sny.

"Bdělý člověk", pouze bdělý, znamená otrok. - Kdo je nejvyšší duch? Ten, který nejvíce bdí /je nejbdělejší/ a nejvíce sní /je nejpoetičtější/. Synthesa Napoleona a - Grabbeho.

2. srpna 1926

Sen je, jednou provždy, vlastní podstatou všeho, čemu se říká člověk, čemu se říká vědomí! A jen největší, nepojmenovatelná zbabělost a zhovadilost člověka to dosud nepoznala - Zde je spása! A sen musí být domestikován -

jako kočka. - Ale není tu kuráž ani k domestikaci rysa - jak teprve...? Co schází člověku především? Jediná slušnost: bezmezná odvaha, - božská odvaha k Bohu. Ale to je odsouzení člověka vůbec!

3. srpna 1926

Otrockost je jen úzkostlivé zavírání očí před ohromivostí nádhery všeho.

Víra v reálnost zevního světa není o nic méně absurdní a šílená, než víra malíře, že jeho obrazy jsou žijící bytosti mimo něho.

Povstal rozum: a ihned byl poloopicí zotročen, vstrčen do chomoutu nejpropastnějšího heilotismu. Je to totéž, co se odehrává dnes, - kde vše vysoké stalo se obětí moderního, bezhlavého, zešílevšího chvatu...Něco podobného se odehrávalo od počátku lidstva. Nic nového pod sluncem. Člověk je pekelně černý boj původní svět opičí, t.j. absolutně zdegenerované natuře se světem Rozumu, které - přímo náhodou nebo

zasažením bohů - naň skanulo...Není případu v dějinách "kultury", kde by nebyla každá raketa ducha zapadla hned do močálu. Vše "božské" jest jen - padající hvězdy.

Filosofie jest jen odnavykováni; především pojmu "jsoucnosti" - Nadheroismus, nadehvězdnost!... /Bylo by mizerné, kdybych, po tolikerém 48letém plahočení v tomto blátě, - - tuto maličkost nedobyl! Pro lidičky je to ovšem velikost všech velikostí. - - Oh! co vše klene se nad přemožením této maličkosti! Je naprosto nutno, abych se dožil 80 let! Nejsem jako Rafael, Mozart, Grabbe, Poe, Havlíček - hříčkou Osudu! - Osud je hříčkou Mŕu! - /

Zdá se, že ve starořecké mythologii probleskuje jisté vědomí parity mezi člověkem a zvířetem. Ale probleskování nestačí - nutná záře bez clony mraků.

5. srpna 1926

Je dosti mrzkostí v lidstvu; největší z nich je sláva. Být lákán slávou znamená sednout na vnačidlo z hovna.

6. srpna 1926

Je pro mne možno, aby mne něco "strhlo"? Už slovo "strhlo" znamená vše. To není můj úděl. Já, - Mea Victoria Aeterna, musí strhnout vše!

8. srpna 1926

"Nálady" jsou pouze následek nedostatku aktivity a síly. Jest jen jedna správná "nálada", jest jen jediná nálada tam, kde vládne síla, t.j. kde se vládne: "nálada" vítězná!

"Nálada": člověk se tímto slovem snižuje na piano a skřipky...

5. srpna 1926

Pojem "slabost" je - zvláště dnes - redukovatelný téměř na pojem spěch. Věčnost nespěchá. - Ale jen ve Věčnosti je Síla!

8. srpna 1926

Arkanum.

Proč vůbec spaní?: Chromná otázka,

ohromnější odpověď: Tento "život" jest jen ztracenou výspou v moři feérického Všesnu.

Nemilosrdně vyhazovat stále a stále všechny lidské, t.j. nízké myšlenky a stavy. Božakost - stále!

Neuléhat nikdy jinam než na vavříny!  
Co je zdraví? Napětí, které je pasivní, není napětím.

Karakteristika napětí je radost.

13. srpna 1926, půl čtvrté odpo.

Arkanum.

Svět je gordický uzel na tisícátou potenci. Rozetneš ho malinkou část, myslíš, žeš jej rozťal celý. Ale nikdo z lidí to vlastně neví. - Vše "vznešené" v lidstvu bylo jenom něco povylezlá nízkost. Udělej tisícátý díl toho, co považuješ za ideál, a udělal jsi vše, čeho ti třeba, co ti, červe, dovoleno. Zde má svůj původ pokora - jakožto ctnost.

Celá moudrost člověka, která, praktikována, povznáší k Bohu, je: buď

stále to, co jsi ve svých světlých chvílích.

18. srpna 1926

Před vchodem do skutečné metafysiky číhá drak šílenství, zblbnutí, prasknutí arterií, smrti - a něčeho nesmírně horšího. Praví to sen; a ještě více polobdící, polosnící myšlenky, kdy člověk, aby nezahynul, musí používat všech možných prostředků - - - Blahoslavené bdění chrání před podobnými záchvaty, - erupcemi. Hlubin, stejně celá dosavadní filosofie, která je dosud hrází před provalením toho pro člověka nejděsnějšího, proti čemuž vše děsné je úsměvem. - Tam bylo by třeba vládnout. Ale šmahem každý střemhlav utíkal. Sen, který je domáčkou toho, cítí to jako samozřejmost - neděsí se toho: ale běda, vplyne-li abnormálně do bdění: jako moře vlilo se mnohakilometrovým proudem do žhavého jádra země. - Není smyslem všeho "praktického", "empirie" - nízkého, jen útěk od těchto strašných pro-

pastí na venek, kde vše se pevně se-  
sedlo ve vychladlou lávu a to, co vše  
na ní bujně "živoří", ať to plíseň či  
prales, ať to hlemýžď nebo tygr?

16. srpna 1926

Umění jít v každý okamžik přímo za  
cílem? toť síla, toť arkanum. Umět se  
vždy vyšvihnout - v každé, nejvšednější  
myšlence, nad obyčejnost: to arkanum.

Vznešenost, permanentní? to arkanum!  
Jasnost: to arkan.

Nepodléhám nikdy: to ark. Vztyčenost  
stále: to ark. Aktivní stav duše: to  
ark. Atd. Ale při každém kroku tolik  
a tolik nutného podléhání! Každá druhá  
myšlenka je podléháním. A o to tu jde:  
jakou methodou /snad nejjednodušší/,  
toto podléhání odstranit.

19. srpna 1926

"Krotitel dravých šelem": tak mne kdosi  
nazval. - Ne "šelem", ne "dravců" - ale  
splášeného dobytka. Snad mohl bych v  
tomto oboru, v budoucnosti, mnoho dělat  
/v politice.../.

20. srpna 1926

Lidstvo jest jen propast otroctví.

T. zv. "Člověk" není nic jiného než zmetek t. zv. Boha, jenž je zase jen zmetek Všetroctví.

Milovat znamená najít svůj ideál mimo sebe: předpokládá otroka.

Milujeme jen otroky; před Svobodnými klesá se prostě v prach, zdrceně; ale to je opak lásky.

Milujeme se jen ubohost. I ženy milují na mužích jen jejich - ubohosti.

22. srpna 1926

Bůh je momentálně mrzák. Nezlámal si ruku ani nohu ani vaz - zlámal sebe celého tak hezky, že všechny atomy jeho nitroglycerinem do vesmíru se rozletěly.

"Přírodověda" jest jen zaslepení se vůči přírodě; je to pořád člověk se svým smrdutým sobectvím.

Co je zdreví? Harmonie mezi aktivitou a leností.

Kdyby lidé umývali tak často duše své, jako umývají těla - vesmír byl by

už umyt ze vší své špíny. -

26. srpna 1926 /Tábor/

Neimponuje ti zvíře, mořská opice?  
Postav se proti tigru, a budeš vidět  
něco lepšího v ten vzplálý moment, než  
co byla všechna tvá lidskost. - Snad  
měl jsi aspoň to štěstí, stát proti  
němu tváří v tvář ve snu!...

27. srpna 1926

Není hrůznějšího otroctví v ději-  
nách lidstva, než nohsledství Romy,  
- potažmo Hellady, u všeho pozdějšího  
evropského lidstva...Teprve v posled-  
ních dobách se z něho Evropa vyzouvá;  
čím? T. zv. vědou.

Co je moderní technická věda? Jen  
vále, padnout do okovů přírody, když  
dřívější, římsko-židovské, zrezavělé  
se rozpadly. Nebylo člověka, který by  
byl hlásal Volnost.

"Lovit, kde nic není"/Nietzsche/:  
ale Vále udělá všude, kam pohlédne,  
z ničeho něco. Měj skutečnou Váli: a v

oblacích v azuru budou plovat skutečné velryby. "Skutečnost" je uskutečnění; uskutečnění jest jen vítězství Vůle.  
- "Skutečnost", "realita" v obvyklém lidském smyslu jest jen skloněnost podle jhem něčeho "naše mnou".

27. srpna 1926

Lidé jsou takoví, jakými je mítí chceš! Jednou vidíš ve tvářích všech lidí dobytčata, po druhé zdegenerované bohy, padlé archanděly. - Co bylo tajemstvím vítězství Caesara, Fritze? Že idealisovali své vojáky! A tím učinili z nich reky, proti nimž nedalo se nic poříditi; byli takoví, jakými je takoví prodigiosní lidé mítí chtěli. Kdyby byli v nich viděli jen hnůj - hnůj by byli měli mezi svými prsty...  
Velikost leží v tom, vše malé dělat velikým, vše nízké vyzdvihnout. - -  
Ovšemže nejvíce malostí a nízkostí nachází Velký a Vysoký - sám v sobě.

Rozdrť lidstvo: a z jeho krve povstane Nadtigr. -

Stačí přechásto něčím vůbec se zabývat; zda dobře či špatně, lhostejno; jen tím hýbat...Ale to člověk neví. Ze strachu, že bude dělat věc špatně, nedělá ji vůbec. Zde je kořen t. zv. lenosti. Lenost jest jen strach, že se něco nepodaří. Není tvora, který by nedělal to, od čeho si vskutku slibuje vítězství.

28. srpna 1926

Zůstávat na povrchu je nejvyšší moudrost; běda tomu, kdo se toho nedrží! Pro živočicha nejsou ani hlubiny Oceanu /člověk je velryba, která každou chvíli musí se vynořit, aby se neudusila/, ani hlubiny tvrdé zemské kůry, ani výšiny vzduchu, ani výšiny ani hlubiny ducha. - Pokládáte to za zbabělost? Jediný sen i polosen poví vám: vermis sum. /V katolictví se veplížila nepozorovaně velká moudrost. Vina katol., že se koupalo vždy více než kdy jindy dnes, ve hnojnici politiky. Dnes by se mohlo zduchovnět. Ale - kdo by to dovedl?

Herrgott, kdybych já chtěl, mohl bych se stát druhým zakladatelem křesťanství, Jesus II.../

Co je kořen Dobra?: Lež!

Božskost spočívá jen ve skocích. Nikdo z lidí neuměl dříve skákat.

Morálka, co to je?: Jdi pomalounku, abys nezlámala si nohy!  
Zbabělost je základní silou kultury a historie.

Kdo byl v nebi a byl v pekle, nemusí vybírat slova.

28. srpna 1926

Arkanum.

Každá myšlenka sebe samu přeceňuje. Není divu, jedinými bytostmi jsou myšlenky. Jako národ, i individuum je pouhou abstrakcí.

Jak vždy jasně myslet? Jak být světlý? Jak odstranit myriády překážek a slabostí, v nichž spočívá člověk? Pomalost jedním prostředkem. Jen pomalostí rostoucí trávy dojde se k rychlosti světla.

Jak ovládnout chaos? Je základním šílenstvím ducha, pohodlného, vidět ve všem jednoduchost. Ale vše je složitě jednoduché.

Neboj se ničeho, vše bude se bátí tebe a utíkat před tebou. Nestarej se o nic: a vše bude se starat o tebe. Opovrhuj vším: vše bude tě milovat. Plivej /ale vskutku/ na vše - a vše bude sliny tvé lízat. /Dělal jsem to vše dosud napolovic - a reakce byla také jen poloviční./

Neposlouchat nálad; poslouchat je rozumu; poslouchat jen železa. V tom vše; ale aby to bylo možno, je nutno být nebo stát se železem.

29. srpna 1926

Opíjet se znamená buď nemoc nebo lenost: rozhodně slabost /v lidském smyslu/. Dejte geniu, dejte dělníku, dejte rošťáku to, co vskutku potřebují, a nebude ochlastů.

Vzhledem k bohatství přírody je každé výtvarné umění, mírně řečeno,

směšná blbost. Něco absolutně jiného jsou tóny. Hudba je zhušťování, malba pitomé rozředování. - Každá pampeliška je nejen krásnější, i hlubší a pravdivější, než všechny výtvary mazalů a "štukatérů".

29. srpna 1926

Arkanum.

"Uchopit vše": Je to bližší pravidlo: ale jak to uchopit? Jeden prostředek! A ten - jak jsem to vždy cítil, - rozhodně neoblouzen - je tu! A nikdo jiný nemůže toto arkanum, to panakeion naléztí, než já,...

Moje misse: stát se alchymistou ducha!  
- Musím utíkat přede vším, co zavání pokorou, jakožto přede svým nejhorším hříchem.

/Pokora v člověku je jen nutná brzda Boha v člověku./

1. září 1926

Arkanum.

Hlavní problém je: jak nemocný může

se stát okamžitě silným, zdravým. A je to možno; zde je možný zázrak. /Zázrak jest jen velká neobvyklost./

Malý jen krok - a lidstvo je spaseno. V každé myšlence svíjí se pravda a pochybování a tušení. -

30. srpna 1926

Spánek zdá se Tmou, a je Sluncem; jako hvězdný firmament zdá se tmou, a je Nadsluncem.

Vše vyšší je vykloubenost z lidského. Co jde pravým chodem, třeba to létá, jest jen lidské, podařené svinstvo...

31. srpna 1926

"Jsme bratři" znamená "jsme všichni ubozí". - Vztýčí-li se Vznešenost, padne každý "bratr".

31. srpna 1926

Zlobí mne na lva, že kouše, ba i drápe. Výpomoc z nouze...Rána tlapou měla by stačit.

Zdá se mně, že člověk vypěstuje velké felidas, jako domácí kočku, a že se mezi nimi najde něco ohromného, co si přisvojí "rozum" a samozřejmě pohltí všechna ta bídná anthropopithekoida. Běda lidstvu, vyhubí-li předčasně lvy a panthery! Padne okamžitě s nimi! Pevnina změní se v Atlantis. - Jedině správné je: sprátnelit se s Tigrem.

Egoismus jednotlivce mizí v nic před egoismem lidstva. Ale ten je legitimován, onen proskribován. Vše sociální jest jen mizernost duše, na padesátou potenci. - Duše je sama o sobě něco nanejvýš kombinovaného a komplikovaného; kde se musí srovnávat s miliony duší jiných, co z toho může být? Nejhorší, kompromisní svinstvo! Socialnost musí padnout! první příkaz kultury! Vrátit se k tigru ve džunglích! Sociologie: v základě jen líbání se s prasaty.

1. září 1926

Bez pudu lenostního nežil by člověk

aní den; jako bez spánku. Lenost je spánek bdění; spánek en miniature; je sestra Snu. Že byla dosud jen a jen pomlouvána - už slovo je nadávka - je hrozný document humain. Proč to bylo? Dilem nuznost člověka, dilem morálka; což je vlastně jedno a totéž. - Nietzsche zastavil se v polovici cesty... Přese všechnu svou psychologii a skepsi jest jen kazatelem, karatelem, zjasněným Českým bratrem. Kůň, vědecký názor na svět, praštil ho jednou kopytem do hlavy. -

Cesta k ozdravení: vše se vleče:  
lítejí!

Slunce nesvítí: to začíná něco svítat v Tobě.

Každý den je zkažený, kde opomenul jsi myslit, vítězně myslit na svůj Cíl.

2. září 1926

Svět je Záře, obléknutá Tmou. -

Arkanum.

Jasně myšlení: v tom je všechno.  
Jasně myšlení a vítězství je totéž.

Co vede jediné k jasnému myšlení? přísnost.

Přísnost není nic jiného, než nevyhýbání se.

Nemůžeš-li zvítězit zde, můžeš hned vedle.

Arkanum: umět v sobě každý moment vykresat oheň, jakýkoli. Možno v něm ovšem shořet.

#### 4. září 1926

Horší je dílo, mistrně provedené, ale zabývající se nízkostmi, než dílo naprosto nezdařené a hloupé, ale mající vyšší sujet.

Ark. /Vítězení./

Jest jen jedno Velké Tajemství; a zove se: Tajemství stálého Vítězení.

Nutno vzlétnout nade vše lidské. "Victoria Aeterna" je nedokonalý termín.

#### 5. září 1926

Člověk miluje pouze své nejtajnější, tisícileté vzpomínky. Vše nové, pokud není to de facto vzpomínkou, nenávidí

člověk s smrtí.

Všechno lidské utrpení jest jen utrpení dítěte, které vstrčilo prst do ohně; prostě: nevědomostí.

6. září 1926

Jaká božská shovívavost patří k tomu, aby slunce, svítící: hledící na lidi, okamžitě z toho nerozstříklo se v meteoridy!

Každý velký duch asi půl svého života šel proti sobě. Zamezení toto děsné faktum je polovice veškeré kultury. Nejlepší filosofování je nefilosofování /samozřejmě ne u krysy, ale u filosofa/: kdyby tato "nemožnost" byla dosažena, rázem zasvitlo by Světlo a rozskočil by se svět...Neboť Boží Lhostejnost spočívá v Nefilosofování. V praxi byli snad lidé /Napoleon/, kteří jedním rycem roztrhli vše. Scházeli ve filosofii.

Kuráž, s kterou šel třebaš Andreas Hofer na smrt, nebyla dosud aplikována na metafysiku. Hrůza před Ní je totéž, jako hrůza před Strašidly.

6. září 1926

Vše velké je v prvním svém stadiu křečovitostí. - Matka v křečích rodí své dítě.

Kdo je milován nejvíce? Kdo, jsa Nejmocnější, hraje roli nejbezmocnějšího. Příkladem snad Christos...

7. září 1926

Co je Sentence? Věta, z které možno lehce rozředěním, přilitím 1000 % vody udělat knihu.

Kde něco nenalezneš, vždy špatně jsi hledal. Vše bez výjimky, co se hledá, najde se, máš-li sílu. /Citát z Epikteta./ Ovšem - to Nejvyšší najde se jen bez hledání, lépe: najde se jen v Nadhledání, které je opak hledání, jako je roztavené slunce opak zemské hroudy.

Vše, co známe /a známe vše jen na povrchu zemském - a i na povrchu Duše/, jsou zkameněliny. -

Vše se navzájem miluje a vše na se štěká.

"Nedaří se to" znamená často jen: nebylo k tomu vlastně ani přistoupeno. Radost z vítězství spočívá ponejvíce v pocitu dočasné bezpečnosti.

8. září 1926

Lidé mají jistý smysl, který jsem zcela ztratil. To je faktum. Oni to na mně nevidí, Gloria Deo! nebo by mne utloukli. Dovedu ovšem "nedostatek" toho výborně maskovat /jako jsem se po celou školní dobu dovedl tak virtuosně přetvářet, že kantoři nevěděli - quasi - o mé silné krátkozrakosti/. Nabyl jsem ovšem místo toho smyslů jiných, pro něž jsou zase oni úplně slepi...Ale oni za živý svět a nebeské království nebyli by schopni ani možnost jejich pochopit. Dobře. Hlavní je, že já je nechám na pokoji, a oni že vše vyšší, poznají-li je nebo jen čichají, jen kamenují. Co je lidská historie? Miliony vrabců, kteří - ovšem přes miliony svých mrtvol - uklovávají nakonec vždy jednoho orla.

9. září 1926

Tento svět ubírá se jistě k určitému menšímu cíli; i je největším hříchem v něm, jíti k Cíli, spočívat v něm: Cíl ruší všechny cíle, pokud i je nedovede dobře pojat v náruč: a je teď mým cílem.

Co je tímto menším cílem: vysvobození se /tohoto světa/. Ale jím jest jen dosažení Cíle: Decessence. V nejvyšší instanci si tedy obé neodporuje. Ale jde o inst. nižší, jde o každou jednotlivou cestu a pěšinu; a zde jsem asi se svou Starou Váží /Osudem/ na štíru.

10. září 1926

Všechny mlýny melou dnes naprázdno: přemílají otruby a pouhé slupky a slámu a hnůj - a vyjde-li z umletiny nějaká oku nápadná kombinace, křičí: Hle, nová umělecká, nová psychologická atd. pravda! Tvorba znamená dnes: dát hovnu pěknou formu. Dnešní člověk je více méně asi to, co lejno. - Ale je velký

rozdíl, koupá-li se člověk v lejně vlastním nebo cizím. Dnešní člověk -hovnivál vyvaluje se jen a jen v hovnech minulých dob, nerozumě ani těmto, ani oněm dobám. - Sni a hraj si a hříčkuj! jen tím dáš upracovanému, upachtěnému lidstvu něco -

Stalo se, že pojmy práce a přepracování staly se totožnými. Židé jsou přepracovanost par excellence; nebezpečí, že prasknou. Nemají geniů. Nemají ani pravých samotářů, jako byl Spinoza, ani snílků, jako Heine. Kraus jen pěkná lesklá, ale opravdu lesklá snůška všech dnešních neřádů. Že nejrovnější, nejvztyčenější tři duchové posledních dob: Napoleon, Grabbe, Nietzsche nebyli Židy - v tom vidět, že Židé ostatním podlehnou. Bylo povinností Israele, tyto tři lidi ze sebe produkovat. Zanedbali tuto povinnost. A padnou! /Zatím ovšem - vzkřísí se opět, bitím donucení - a přijdou na vyšší, neotravné cesty./

Největší neřestí je křečovitá práce;

t.j. práce, která z nástroje stavší se cílem, pozdvihuje se nad Cíl - chce jej zastupovat, nahradit. Jím být - a výsledek je - Křeč. /A - důležité -: není tato křečovitá práce základem celé mé Boží Praxe - základem mne? Nejsem jen vyvrcholením této hlavní dnešní neřesti? - Eh! stokrát jsem si k tomu odpověděl: Ano - a opak toho, samozřejmě! Jsem-li upachtěn, jsem zároveň nejklidnější z nejflegmatičtějších holandských sedláků./

Mé základní pravidlo: nevytrhávej své kořeny! nepodkopávej je ani! neruš jejich práci! Jsem květ, který se za nízké, temné, v zemi-lejnu se plazící kořeny stydí: to bylo polovicí mého života, že jsem proti nim pracoval. Druhá: že jsem počal chápat, že to, zde, bez nich nejde. - Ale dosud pracuji úděsně mnoho proti nim. Jak musí být zdravé, že to vydržely! Ale bohové zde mají své pěsti; zalévají je, kde mé vyšší bere jim úmyslně všechnu vláhu. - A já ovšem - zlobím se na ty

bohy. Žítí dále existenci slepce? Fuj!  
řekne mé vyšší...A fuj na toto fuj!  
praví mé nejvyšší. - Přišel jsem proto  
sem, abych dokázal, že i orel může žít  
jen v bahně. A je nutno něco takového,  
aby bahno bylo vysušeno: orel musí je  
ve svých drápech vynést do azuru.

11. září 1926

Podstatou tvorby: být "posednut"  
jednou myšlenkou.

10. září 1926

Jsem nejen vnitřně, i vně, nejsvo-  
bodnější z lidí, kteří byli.

16. října 1926

Není ani jednoho lidského hědnocení,  
které by znamenalo něco ne červího,  
ale něco vysoce všeobecného. Pochop to  
a nenech se ničím mást! Pochop, že  
velcí lidé převyšovali malé jen o něko-  
lik centimetrů; ze velkého chlapa platí,  
kdo proti normálnímu 160 cm má 185.

18. října 1926

Každý spěch je už klopýtnutí, ba je už padnutí.

Světlo - neboli vítězná myšlenka,  
i pocit - je vše.

Dělá divy jako slunce.

Utec ode všeho nízkého: jen tak vyhra-  
ješ! - Důležité stratagema.

Neusnuli bychom, kdybychom mysleli  
na příští den.

Podmínkou, aby lidé žili, je: nemyslet  
na věčnost.

19. října 1926

Komanduj pohlavnost! a budeš koman-  
dovat vše!

22. října 1926

Jediné slovo nářku zničí každou fi-  
losofii. Důležitá otázka: naříkal někdy  
Schopenhauer - třeba se celá jeho filo-  
sofie zdá být jediným nářkem?

26. října 1926

Vzmuž se, babo!: tak zní nejlepší

morální příkaz.

Štěstí že je nedosažitelné? Propíchni tenounkou blánu, panenskou blánu, která tě od něho dělí - a hoříš v jeho záři! Dosud všichni před blanou tou utíkali. Snad proto, že je příliš, přespříliš tenká?...

Co je Filosofie? Tajemství propíchnutí této blány...

3. listopadu 1926

Co je poesie? Prosvícenost smutku radostí.

4. listopadu 1926

Rychlost, jež je ctností, je privilegium. /Napol.: a i toho zabila vlastně rychlost./ Vše se trojnásob zdaří, děje-li se pomalu. Rychlost je antagonistka Rozumu. Neboť v ubohém člověku se Rozum dosud plazí, - nelétá.